

In kip najlepši je gotov,
 Kar duh jih storil je njegov.
 Od zemlje solnce se poslavlja,
 Svoj zadnji žar zarumeneli
 Uprè v obraz Marije beli —
 Z nasmehom ustn njega svit
 V čarobno je krasoto zlit . . .
 Menih vsak celico ostavlja
 Hití na vrt, da zrè veselo
 Završeno nebeško delo.
 Iz hiš okolo samostana
 Vró h kipu tolpoma ljudjé,
 Kot da poslednjikrat želé
 Navžiti se nocoj lepote,
 Nagledati se te krasote,
 Ki bila jim doslej neznana.
 In vse jedini jeden klik :
 »Bog živi te, umeteljnik!« — —
 Užiga zvezd se prvih plam,
 Ob kipu je umetnik sam.
 Poklekne, solzo z lic obriše,
 Hvaležno k Bogu glasno vzdíše:

»Zahvaljam Te, mogočni Bog,
 Ker vodil si mi delo rok!«
 A zdajci, kot da ga od tal
 Besneč je vrgel morski val,
 Kipar kričé ob kip se dvigne,
 V obraz mu blede ogenj švigne:
 »Kaj vidim? . . . Sveti ta obraz
 Od davno v srci nosim jaz:
 Ta stas in lice to čarôbno
 Pri ljubljenci sem svoji zrl,
 Ki v nji prevaran bil sem zlobno . . .
 Ti vredna nisi, da Kraljice
 Ljubezni slično ti je lice,
 Ki se nezvesta bahaš ž njim —
 Zatorej naj je razdrobim! . . .«
 — — — — —
 Završeno je delo blazno,
 Kipar omahue onemel,
 Ker dušo mu in srce prazno
 Mrak mislij temnih je obšel . . .
 Ob samostanu čuješ klik:
 »Zblaznel je naš umeteljnik!«

Rástislav.

Naročilo.

Ne prisezaj, dete, mi nikar,
 Da zamé gori tvoj srčni žar,
 Več kot ljubko-laskav tvoj obèt
 Deje mi en sam iskren poglèd!

Ne pošiljaj pestrih mi cvetov,
 Kaj mi šopek, kaj mi trak njegov?
 Več kot teh spominkov mil šepèt
 Deje mi en sam iskren poglèd!

Kar ti čustev srcece gojí,
 Tajno v srci vsako naj živí,
 Saj visoke duše tvoje vzlèt
 Kaže mi en sam iskren poglèd!

S. L. Mozirski.

